ՌՈՒԲԵՆ ՋԱՐԴԱՐԵԱՆԻ "ՑԱՑԳԱԼՈՑԻՆ"

Տարիներ վերջ, տարիներ, սա ի՛նչ ամուշ երեկոյ· —
Դուն գըրբերուն մէջ օտար յանկարծ աչքիս կը փըթթիս :
Կարծես երէկ թոռուցի ծննդավայրն իմ եւ ես,
Առնելով հեզ, պահելով դարակիս մէջ ու սըրտիս :

Ամէն տողըդ սիրելի՝ ինձ հետ տանող վառ ուղի· —
Մըտովդ ըշտապ կը խլեմ, ըզմայլանքէս չեմ յագնիր·
Կարծես երէկ թոռուցի ծըննդավայրն իմ եւ ես,
Աւա՛ղ, չըկան, ես ու դու մընացորդ ենք, տարագիր :

Ու կը խլեմ, կը վազեմ յուշերուս մէջ ցաւագին·
Դէմըս կ'ելլէ Ան տրխուր· ես իր մասին կ'ուզեմ լուր :
Կ'ըսեմ անունն իմ գիւղին· ինք հիւր կ'ըլլար գիւղիդն·
Կ'ըսեմ՝ Նորէն Գիրը մեր կը սերմանուի ամէնուր:

Կ'անցնի ինչպէս մէկ երազ, մէկ լոյս արագ ու անհաս·
Մինչ ծաղկաւէտ ես բառերդ արտասուէս կը քըրջին·
Ու կը խորհիմ, ո՛վ մատեան, թէ օր մ'անտէր պիտի մնաս· —
Լեզուս չունի շառաւիղ, իմ տան բեկորն եմ վերջին:

1939, *Պոսթըն* ԼՈՒԻԶԻ ՄԻՆԱՍ

digitised by A.R.A.R.@